XIII

Я немов! Часто щоб зглушить
У серці мою муку,
Я чистий образ твій убить
Здіймав проступну руку.

Я з вулиці болото брав,
Каміння кременисте,
І кидав ~~в [illegible]~~ [illegible]
В лице твоє пречисте.

Я мов безумний лютував,
Мов п'яний у нетямі,
Хоч чув, що власне серце рвав
Злочинними руками.

Та як минув скажений шал,
Я чувсь брудний, недужий,
А образ твій сіяв в душі,
Мов сонце верх калюжі.

XIV

Неперехідним муром поміж нами
~~Повна стіна~~ [illegible] стала, ~~як~~ мов два судна море
Розносить нас між двома берегами,
Може ти щира, хоч холодна зоре!

Ще здалека слідить тебе мій зір...
Твій свіжий слід я рад би цілувати,
І душу тим повітрям напувати,
Що з твоїх уст перелилось в простір.

І щезла ти. Мов в лісі без дороги
Оставлен я. Куди тепер і за чим?

Підтяті думи, не привадять [illegible],
А в серці холод... Дни уже не те, дни!

8

19

3